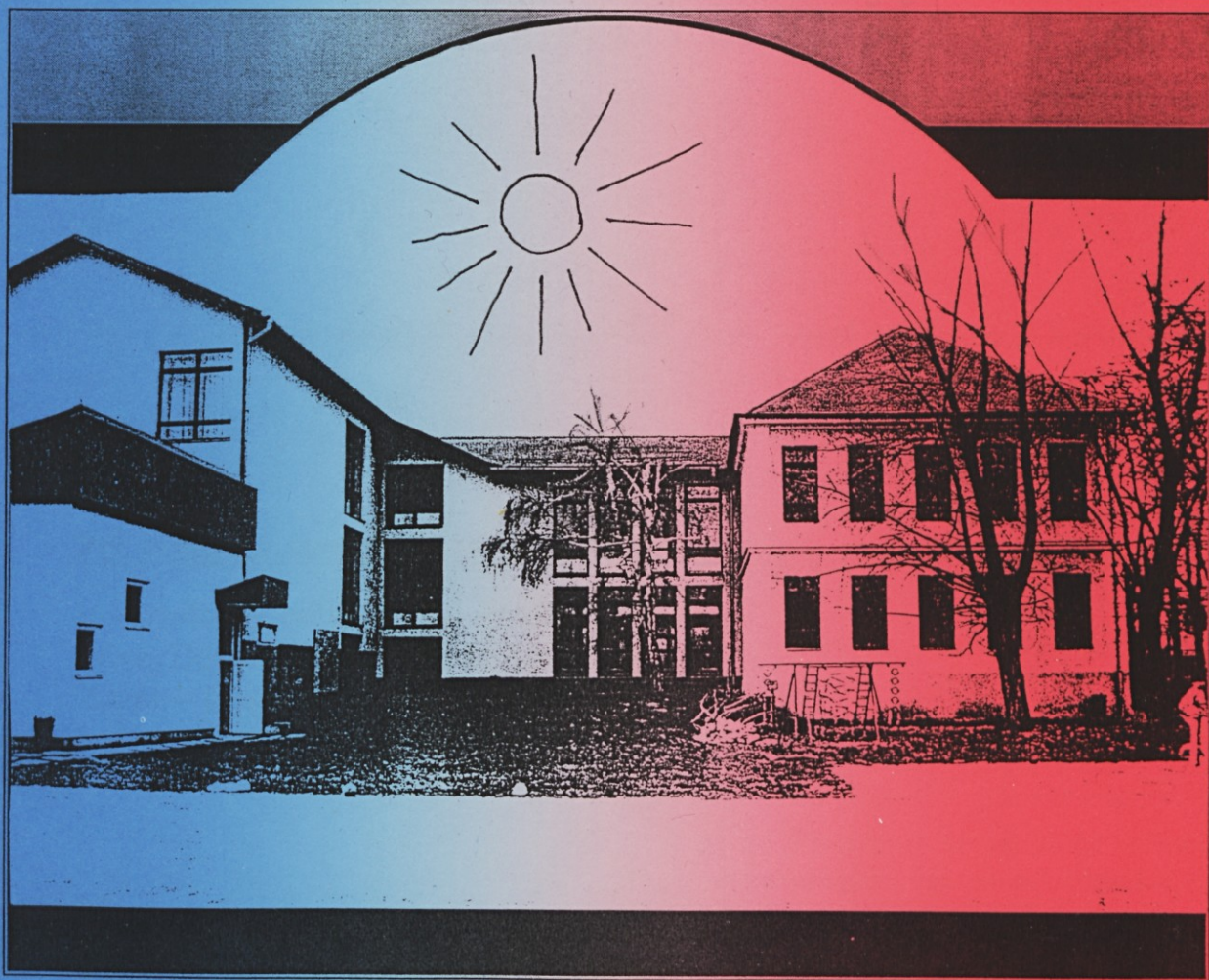

KORAKI

GLASILO UČENCEV
OSNOVNE ŠOLE
SREDIŠČE OB DRAVI

april 1998

OBISKALI SMO MUZEJ

Obiskali smo muzej v Središču. V muzeju sem videla stare knjige, slike, medalje in torbico od kurirja. Tam sem tudi videla seznam ljudi, ki so bili ustreljeni. Ti so svojim domačinom pisali pretresljiva pisma.

Bilo je zelo počeno in zanimivo.

OTOK IGRAČKARIJA

Na otoku Igračkarija je mnogo različnih igračk. Na otoku Igračkarija se samo igrajo. Ne hodijo v šolo, ne pišejo nalog, ampak se samo igrajo. Otrok nihče ne sili, da bi se unival in negoval. Ves dan samo lenarijo.

K O R A K I

Zvonček ima v središču čebulico in koreninice. Iz čebulice mo zrastejo ozki, dolgi zeleni listi. Med listi požene mlado stebelce. Cvet je pripogajen navzdol. Cvet ima bele cvetne liste. Lepo diši in rada ga nabiramo.

GLASILO UČENCEV OŠ SREDIŠČE OB DRAVI

PROMETNA ZGODBA

MIHA IN ALJAŽ

Miha se je peljal s kolesom. Srečal je Aljaža. Aljaž ga je vprašal: Ali mi čisto malo posodiš kolo, da se peljem na breg in nazaj? Miha je rekel: Ja.

Ampak brez čelade?

Ja.

Na bregu je stal policaj. Ustavil je Aljaža in ga vprašal: Kje imaš čelado? Aljaž je odgovoril: Doma sem jo pozabil.

Pri tehnični izvedbi glasila so sodelovali:

osmošolci – računalniški krožek

Silva Dovečer

Zdenka Dogša

Lidija Meško

ZVONČEK

Bil je mesec februar. Nekoga lepega sončnega dne sem se odpravila na sprehod. Šla sem na travnik. Kjer sem ob potoku videla, kako cvetijo zvončki, vijolice in trobenice. Od teh mi je bil najljubši zvonček. Zato, ker je lepe oblike in ima lep beli cvet. Potem sem natrgala nekaj zvončkov in jih nesla domov za vazo. Mama je bila vesela, ker sem natrgala zvončke. V vazo sem jih postavila in sem se igrala s trobenicami.

Mentorici:

Lidija Meško

Majda Tkalec

OBISKALI SMO MUZEJ

Obiskali smo muzej v Središču. V muzeju sem videla stare knjige, slike, medalje in torbico od kurirja. Tam sem tudi videla sezname ljudi, ki so bili ustreljeni. Ti so svojim domačim pisali pretresljiva pisma.

Bilo je zelo poučno in zanimivo.

OTOK IGRAČKARIJA

Na otoku Igračkarija je mnogo različnih igračk. Na otoku Igračkarija se samo igrajo. Ne hodijo v šolo, ne pišejo nalog, ampak se samo igrajo. Otrok nihče ne sili, da bi se umivali in negovali. Ves dan samo lenarijo.

Špela Čavničar, 2. a

ZVONČEK

Zvonček ima v zemlji čebulico in koreninice. Iz čebulice mu zrastejo ozki, dolgi zeleni listi. Med listi požene mlado stebelce. Cvet je pripognjen navzdol. Cvet ima bele cvetne liste. Lepo diši in rada ga nabiram.

Maja Lašič, 2. b

PROMETNA ZGODBA

MIHA IN ALJAŽ

Miha se je peljal s kolesom. Srečal je Aljaža. Aljaž ga je vprašal: Ali mi čisto malo posodiš kolo, da se peljem na breg in nazaj? Miha je rekel: Ja.

Ampak brez čelade?

Ja.

Na bregu je stal policaj. Ustavil je Aljaža in ga vprašal: Kje imaš čelado? Aljaž je odgovoril: Doma sem jo pozabil.

Odšel je domov po čelado. Rekel je, da se ne bi nikoli več vozil s kolesom.

Peter Škvorc, 2. a

ZVONČEK

Bil je mesec februar. Nekega lepega sončnega dne sem se odpravila na sprehod. Šla sem na travnik, kjer sem ob potoku videla, kako cvetijo zvončki, vijolice in trobentice. Od teh cvetic mi je najlepši zvonček. Zato, ker je lepe oblike in ima lep beli cvet. Potem sem natrgala nekaj zvončkov in jih nesla domov za vazo. Mama je bila vesela, ker sem natrgala zvončke. Med potjo domov sem se igrala s trobenticami.

Nataša Črček, 2. b

NI VSE ZLATO, KAR SE SVETI

V majhnem gozdu, tam ob reki, je bil pravi raj za živali. Imele so vsega v izobilju. Živele so v miru, dokler ni nekega dne veverica našla ... Kaj neki?

»Joj, prejoj, kaj sem to našla? To je zlato. Zlat kovanec. To moram brž drugim živalim pokazati.« In odskakljala je k sovi. Ta je pomodrovala: »Trdo je kot zlato. To ne more biti nič drugega. Sklicali bova sestanek.«

Sestanka se je udeležilo mnogo živali. Zadnja je prisopihala na sestanek sraka. Brž ko je zagledala kovanec, se je odločila, da bo pripadal samo njej. Vse živali so se čudile kovancu. Celo leni muren s pisanega travnika ga je občudoval. Sestanek je dolgo trajal. Živali niso našle soglasja.

Prebrisana sraka je zvečer sfrfotala v veveričin dom in ji izmaknila kovanec, medtem ko se je veverica mirno odpravila k počitku. Zjutraj pa je urna veverica poskakovala od veselja, hitro postorila vse v domovanju, potem pa je želela ponovno pogledati zlatnik. Toda kovanca ni bilo nikjer.

Takoj je odšla k sovi po nasvet. Ta pa je trikrat zavila z okroglimi očmi in predlagala: »Morava ga ujeti; kdor je ukradel zlatnik, se bo vrnil. Pohlepnež bo poskusil znova. Prinesi oreh. Pozlatili ga bova in nastavili na vidno mesto.« Rečeno-storjeno.

Sklicali sta sestanek. Zbrale so se vse živali iz okolice. Tudi dolgorepa sraka je bila med njimi.

»Kakšen plen,« je polglasno zahreščala z odprtim kljunom, ko je zagledala zlato kroglico. Sklenila je, da bo tudi to njeno bogastvo.

Sestanek so zaključili. Veverica se je odpravila na ležišče. Pretvarjala se je, da spi. Tudi sova je bila v zasedi. Sraka se je skoraj neslišno približevala orehu. Ko je že odprla svoj požrešni kljun, sta jo stražarki presenetili. Sova jo je dobila v svoje ostre kremplje in jo pošteno nahrulila. Za konec pa jo je še spomnila, kar je že velikokrat ponovila:

»Ni vse zlato, kar se sveti.«

Martina Novak, 6. a

PRIJATELJU

Radost naj ti iz oči sveti
In sonce naj ti vedno sije.
Jaz nikoli ne pozabim te,
A ne veš, da ti si sonce mojih dni?
Tebi v čast pojem to pesem si.
Ej, vedno naj rdeča roža zate cveti.
Lepo je, ko si tu tudi ti,
Je življenje lepše,
Utrinek iz srečnih dni naj večno živi!

DEŽ

Zunaj dež pada, pada,
vsa mokra je že livada.
Dolgočasno je nebo,
čudne sanje uresničijo se ti lahko.
Majhne kapljice po oknih polzijo,
med potjo se veselijo, preden se razkrojijo.
Čuden je ta dan,
čuden in teman,
če nič ni s soncem obsijan.

Ines Škvorc, 5. a

NAJBOLJŠA DVANAJSTLETNICA

Razmišljam, kakšen bi bil naš svet, če ne bi imeli prijateljev. Pust in prazen. Sploh si ne morem predstavljati. Težko bi shajala. Brez iskrenega prijateljstva ne more biti poštenih odnosov med ljudmi. Želim, da bi vsi ljudje živeli v sožitju, da bi imeli dobre prijatelje, tako dobre, kot je moja prijateljica. Ime ji je Melanija. Dekle je višje in močnejše postave. Obraz ji krasi dvoje prijaznih oči, vedno rdečkast nos in usta s snežno belimi zobmi. Njeni lasje pa so razred zase. Zelo je ponosna nanje. Ne dopušča, da bi ji malo »štrleli«. Nastane takšen vik in krik, kot če bi se svet podiral. Zrasli so ji gosti, močno skodrani kostanjevi lasje. Segajo ji do ramen.

Ne vem, kateri vzdevek bi bil pravnjji zanjo. Res, ne vem. Upošteva rek: »Rana ura – zlata ura.« Njej ni problem zjutraj vstati. Vsako jutro že ob šestih koraka po stanovanju (jaz pa se zbudim nekaj minut prej, preden pripelje avtobus na postajo). Melaniji se to redkokdaj zgodi.

Rada se uči in je po vsaki štirki slabe volje. Površnost, ne neznanje jim botruje. Rada hodi v šolo, rada prebira dobre knjige. Pravim ji, da je pravi »knjigožer«.

Po klavirju šiba gor in dol, kot kak virtuozi. Iz majhne deklice, ki je znala zaigrati na klavir samo »Kuža pazi«, je postala prava pianistka. Čestitam.

Doma si najde družbo v svojem »mini« živalskem vrtu. Njena psička Rika in nešteto raznobarnih muck jo neizmerno zabavajo.

V svojem srcu nosi polno zlatnikov. Vsakomur bi dala po enega ali dva. Nekomu bi pomagala pri delu, drugemu bi dala prepisati domačo nalogo, z nekom bi postala dobra, najboljša prijateljica, ... Za vsakogar najde košček sreče.

Ni pa vedno dobre volje. Če ji kdo pošteno nagaja, se Melanija zdere nanj kot sraka, če pa še to ne pomaga, pa opravi s pestmi. To pa res zadostuje.

Zelo se trudi pri vseh opravilih. Vse bi naredila, da bi ji uspelo, kar želi. Prizadene jo vsaka tudi najmanjša neprijetnost. In če odštejemo njena občasna sitnarjenja in tečnarjenja, lahko mirne duše povem, da je moja prijateljica Melanija najboljša dvanajstletnica, kar jih poznam.

Maja Mlinarič, 6. a

SVET DOBRIH ŽELJA

Novo jutro že prebuja se,
danes sem kot iz pravljice.

Dobra vila bo prišla

in me odpeljala v svet dobrih želja,

tja, kjer za vedno prijateljstvo ostaja.

Pravo prijateljstvo se ne izgubi,

Se ohranja, večno živi.

Ines Škvorc, 5. a

PAMET JE BOLJŠA KOT ŽAMET

BASEN

Nekoč sta živela psička dvojčka. Imela sta lepo življenje. Vsak dan sta hodila na sprehode, jedla vrhunsko pasjo hrano, vsak dan so ju skrtačili in okopali, ves dan sta bila odvezana. Pameti pa nista imela, a je tudi nista rabila.

Sosedov pes pa je bil precej zanemarjen, vendar moder in iznajdljiv. Vsak dan je gledal brezskrbna psička. Mislil si je: »Kako uživata, delata, kar hočeta, imata vse najboljše, kar zavidam jima. Vendar bo prišel dan, ko bosta potrebovala pamet, vendar je na žalost nimata.«

Ta dan je res prišel, hišo so neke temne noči zajeli plameni. Kužkoma je uspelo pobegniti, gospodarji pa niso imeli take sreče, ker so trdno spali. Sosedov pes je videl tragedijo, z vso silo je skočil proti njima, da bi ju potolažil. Na nesrečo pa je bil privezan. Začel je gristi verigo, se zaganjal. Na koncu pa jo je le pretrgal. Pritekel je k njima, ki sta kot vkopana stala in gledala gorečo hišo. Sosedov pes jima je pomodroval: »Nič več ne moreta storiti, preostane vama le, da gresta v svet ali pa k konjederču. Grem z vama, ker sem naveličan tega bednega življenja.«

To je rekel in že so vsi trije odrinili na pot. Začeli so v bližnjem gozdu. Čakala jih je že prva preizkušnja. Zagledali so lisico, ki jim je šla naproti, iz ust pa se ji je penilo. »Gotovo je stekla,« je rekel sosed. Že so se pognali v divji dir, imeli so prekleto srečo. Lisica se je ujela v past. Kužki pa so zbežali v noč. Modri pes je predlagal, da prenočijo. Ulegli so se pod bližnje drevo, v daljavi pa slišali krike »na pomoč«. Naslednji dan sta razvajenčka že zgodaj zahtevala hrano. Sosed pa jima je rekel, naj jo poiščeta. Kužka pa sta vzkliknili: »Nisva vedela, da pasja hrana zraste v gozdu. Nisva še videla nobenih pločevink.« Sosed pa jima je rekel: »Mislil sem na zajčka. Aha, že vem, nista dovolj pametna, da bi si poiskala hrano. Se vama že maščuje.«

Odšli so na lov. Kužka pa sta spoznala, da je PAMET BOLJŠA KOT ŽAMET.

David Lukman, 6. a

LETALO

Letalo leti po zraku. Pelje ga pilot. Pilot se pelje v kabini. Stiska na gumbe. Za potnike skrbi stevardesa. Prinese jim hrano in pijačo. Tudi jaz bi se rada peljala z letalom.

Aleksandra Krajnc, 1. a

GRABLJE

Boštjan se dela važnega. Noče pobrati grabelj. Roke drži v žep. Stopil je na grablje. Grablje so ga udarile. Zadrhl se je: Au, au, moj nos!

Nataša Kunst, 1. b

POČITNIŠKA NOČ

V poletnih počitnicah so nas – družino – naši sorodniki povabili k njim v Novi Vinodolski. To mestece je čisto ob morju. Po nastanitvi sem šel do obale. Bilo je nepopisljivo. Svež morski zrak je segel v prav vsako vlakno mojega telesa ...

Predzadnji dan sem šel z družino na pošto, da smo poklicali domov in sporočili, kdaj se vrnemo. Odločili smo se, da gremo v stari del mesta in tam malo fotografiramo. Med hojo po tistih ozkih ulicah me je kar malo stisnilo. Ne maram ozkih prostorov. Pred staro cerkvijo je stal »veelik« kostanj. Prvega mimoidočega sem prosil, če bi nas fotografiral. Ustregel mi je. Tam smo se še malo mudili, potem pa odšli proti zabavišču. Starša sta predlagala, da gremo noter. Seveda sva bila s sestro takoj za. Prva stvar, ki me je navdušila, so bili avtomobilčki. Vozil sem se križem kražem. Bilo je zelo zabavno. Vesel sem bil, ker je bila naša družina skupaj.

Naslednja postaja je bil vrtiljak. Lepo se nastanim, nakar mi neka punca reče: »Hej dečko, na rigotinu si sjeo!« Pogledam na sedež ... uh, ne preveč okusno. V trenutku se mi je obrnil želodec. Počasi smo se vračali »domov«. Po vseh teh dogodivščinah mi je postalo zelo vroče. Takoj sem stekel k hladilniku in si privoščil liter fante. Ta dan je na termometru kazalo podnevi 32⁰ C, ponoči oz. zvečer pa 28⁰ C. Malo je manjkalo, pa bi očeta pregovoril, naj se gre z mano ob 21. uri kopat v morje.

Ko sem prišel do kopalnice, sem se umil s srednje toplo vodo. Počutil sem se kot preroben. Malo sem še smuknil pred televizor. Večer se je spreminjal v noč, noč v jutro ... Vem samo to, da sem zaspal pred televizorjem. Kar naenkrat me je zmanjkalo. Kot bi prerezal nit.

Naslednji dan pa smo se morali posloviti. Še zadnje besede in že smo bili na poti domov. Malo je manjkalo, pa bi jokal. Pa tako lepo je bilo. Čez kakih 14 dni pa sem spet sedel za šolske klopi ...

Luka Čavničar, 7. a

ZAHVALA STARŠEM

Če bi hotela naštetati vse dobrine, ki jih prejemam od staršev, mi ta list ne bi bil dovolj. Noben jezik ne pozna takó velike besede, s katero bi se lahko staršem zahvalili. Res, da bi veliko otrok reklo, da jim starši pogosto česa ne dovolijo (v mislih imam npr. ko otroci mislimo, kako »full« je neka »zadeva«, starši pa vedo, ali vsaj mislijo, da ni pametna). Skoraj vsi otroci so užaljeni, ko kaj ne smejo, vendar nihče ne pomisli, da imajo starši prav. Nihče od otrok se v tistem trenutku ne spomni, da so starši že šli skozi ta čas življenja, ki ga sedaj živimo mi. Res, da so bili takrat drugačni časi in je veliko stvari drugačnih kot nekoč. Če so tudi starši tako starokopitni (oprostite izrazu), bodo v večini primerov vedeli, kako je prav. Vedno je bilo in vedno bo tako, da bodo starši korak pred nami.

Zato mislim, da je dobro, če jim vsaj kdaj (če že vedno ne moremo) prisluhnemo, saj v večini primerov zadenejo »ta pravo«. Ne vem, kako naj se zahvalim, kajti vse moje življenje sestoji iz dobrin, ki jih prejemam od staršev.

HVALA!!!

Urška Orešnik, 8. b

TUDI KRUH NI VSE

Kruh. Že od nekdanj pomeni beseda kruh stvar, ki je bila za vsakogar nekakšna tolažba za slabe dni in dogodke. Toda sčasoma so se stvari spremenile. Časi so se do neke mere izboljšali in skoraj vsak človek, ki živi v povprečnih razmerah, ima dovolj hrane. Dandanes kruh ni več tisto, kar je bil. Ljudje ga mečejo v stran.

Živel je človek, ki pa je po mojem mnenju kruh cenil preveč. Kruh mu je pomenil vse, več kot karkoli drugega na tem svetu. Bil je sam. Imel ni nikogar, ki bi ga potolažil ob slabih dneh, zato se je tolažil s kruhom. Čeprav je bil reven, je s svojo majhno pokojnino kupil vse potrebno za peko kruha in si ga vsak teden spekel nekaj hlebkov. Vsak dan, pri vsakem obroku in ob vsaki hrani, ta je bila precej enolična, je jedel kruh. Velikokrat ga je kdo povabil k sebi, češ da ne bi jedel samega kruha. Vsa povabila je zavrnil. Dejal je, da ne rabi drugega, kakor kruh in kočo. Veliko ljudi je s tem užalil, ampak njemu ni bilo mar za to. Drugi ljudje so ga spet povabili zato, ker je bil star in jim je bilo žal zanj. Tudi ta povabila je zavrnil, češ da ni star in da lahko skrbi sam zase. Toda prihajali so slabši časi. Pričela se je huda zima. Zapadlo je veliko snega in Kruhek, ta možakar, ni mogel v trgovino, ker je zaradi mraza zbolel. Ostala mu je manjša zaloga kruha in grozila mu je lakota.

Po nekaj dneh so ga vaščani začeli pogrešati. Spraševali so se, kaj bi lahko bilo narobe. Ker je Kruhek živel v nekoliko odmaknjenem gozdu, se je nekega sobotnega dne skupina fantov odpravila Kruhka obiskat. Po dolgi in težki poti so prišli do Kruhkove koče. Koča je bila v temi. Skozi grmovje so se fantje prebili do vrat. Močno so potrkali. Ker ni bilo odziva, so trkanje še nekajkrat ponovili. Tudi na naslednja trkanja se Kruhek ni oglasil. Eden od fantov je stopil do okna. S šipe je drgnil led. Pogledal je v kočo. Ob postelji je videl majhno, še komaj gorečo svečo. Na postelji pa je ležal Kruhek. Ustrašil se je, ko je videl Kruhka ležati na postelji. Skozi okno so pogledali še ostali fantje. Odločili so se, da bodo razbili vrata. Ko so prišli v notranjost koče, so takoj pohiteli h Kruhku. Bil je v nezvesti. S pomočjo vrat so ga odnesli v vas. Od tam so poklicali zdravnika. Ker so ga postavili zraven peči, se je začel prebujati. Prispel je zdravnik. Ugotovil je, da je bil Kruhek nezavesten zaradi pomanjkanja hrane. Po krajšem pogovoru z zdravnikom je Kruhek povedal, da mu je zmanjkalo hrane – kruha. Zdravnik mu je dejal, da bi moral jesti tudi kaj drugega, ne pa samo kruh. Kruhek se je razhudil. Dejal je, da vseh težav nista kriva kruh in lakota, temveč mraz. Po teh besedah ga je k sebi povabil prijatelj oče. Povabilo je sprejel.

Po nekaj tednih bivanja pri Novakovih se je sprijaznil s hrano. Jedel je tudi stvari, pri katerih kruha ni potreboval. Bil je zadovoljen.

Ker je uvidel, da je bil v veliki nevarnosti in da ga je rešila človeška ljubezen, je spoznal in dejal, da tudi kruh ni vse.

Tomaž Kosec, 8. b

NA VRTU

Družina se je odpravila na vrt. Tam so začeli kopati. Mama si je delala gredice, oče pa je lopatal.

Taja, prinesi mi semena!

Ja, seveda, že grem!

Mama ima tudi toplo gredo. V njej so paradižniki, paprika, solata in petšilj.

Jožica Bigec, 1. a

NA POČITNICAH

Ciiinnn! Oh, spet eden izmed dolgočasnih počitniških dni. Pomencala sem si zaspane oči, se dobro pretegnila, ugasnila nadležno budilko, ki je pravkar zvonila (bilo je ob 9^h) in še za kako uro, dve legla spat.

»Natali,« sem napol budna dejala sestri, »kaj bova pa danes delali?« »Ah, kaj me to sprašuješ, saj veš, da nimam pojma!« mi je jezno odvrnila. Te starejše sestre so pa res malo prismuknjene. Vedno, ko jo kaj lepo vprašam, mi grdo odvrne. Ali ima slabe živce, ali pa se ima za kaj boljšega.

Ob razmišljanju me zmoti mama, ko bolj glasno vzklikne: »Klaudia, vstani že, saj ne boš ves dan ležala v postelji!« Če prav pomislim, to niti ni tako slaba zamisel, zunaj tako ali tako ni nikogar, s komer bi lahko preživela dan, z Natali pa si ne morem nič pomagati, ker se z mlajšimi sestrami ne družim preveč rada. V tem primeru sem jaz ta mlajša, kot rečeno, nadležna sestra.

Dan sem torej, kot vedno, pričela ob televiziji. A ker me je to vedno bolj dolgočasilo, sem trdno sklenila, da grem ven. Obula sem čevlje in se podala na dvorišče. Ah, kakšen lep razgled. Ko pa sem malo dalj časa opazovala okolico, pa opazim, da ni zunaj sploh nikogar, ki bi mi lahko delal družbo. Ob daljšem razmišljanju, pri čemer sem se naslonila na vežna vrata, si sama rečem: »Zgleda, da ni druge rešitve, kot da grem po Natali.« To sicer ne bo ne vem kako razvedrilno, a za silo bo, bom že preživela. Če prav pomislim, sploh ni tako dolgočasna, kot se mi je zdelo. »Natali, greš prosim z mano malo na svež zrak?« sem prosila in jo bolj milo pogledala, da me ne bi zavrnila. »No, naj ti bo,« je dejala in skupaj sva šli na dvorišče, s sabo pa sva vzeli loparje za badminton in žogico. A ker se rado zgodi, da gre vse, kar vzamem v roke, k vragu, je bilo tako tudi v tem primeru. Sicer sva nekaj časa kar lepo igrali, a kmalu je žogica pristala na drevesu. »Ti pa res ne znaš igrati,« sem se jezila na sestro. »Kaj sem zdaj jaz kriva, saj si jo ti udarila na drevo,« mi je odvrnila. Saj sem bila res jaz vsega kriva, a tega ne bi nikoli priznala. Vzela sem dolgo palico in žogico poskušala spraviti dol. Bila pa je preveč skrita v krošnjah, da bi jo še lahko videla. Jezno sem pogledala sestro, palico vrgla na tla in ji pokazala jezik. Tako sva ostali ves dan skregani, a sva se naslednji dan pobotali, pa tudi drugo žogico sva nabavili.

Klaudia Horvat, 8. b

RADA GA IMAM

Pred nedavnim sem dobila muca. Dala sem mu ime Pinko. Moj ljubljeneček je tigrasto sive barve z zelenorjavimi očmi in dolgim košatim repom. Zelo rad se prilizuje. Zjutraj, ko sem še v postelji, si odpre vrata in se pride k meni muckat.

Zelo me pogreša, povsod me išče in žalosten tava okrog, ko odidem v šolo. Preden pa pridem iz šole, me že čaka pri vrtu. Veselo skače, pleza in se meče po tleh. Ko ga kaj razjezi, se skriva pod klop in se noče pokazati. Pase mulo. Ko pišem nalogo, mi skoči na kolena in se mucka po svinčniku, nato pa mi začne z gobčkom brskati po knjigah in zvezkih.

Veliko tudi spi. Najraje se igra s plišastimi igračkami. Grize jih in jih razmetava po sobi. Včasih si tačko zbriše v rjuho.

Kljub temu, da je star šele šest mesecev, že lovi miši in se potepa pri sosedovih.

Takšen je moj muc, zato ga imam zelo rada.

Nataša Rojko, 5. b

NENAVADNO SREČANJE

Ko je tistega dne vzhajalo sonce, sem še spala. Sonce je uprlo skoraj vso svojo svetlobo skozi okno v mojo sobo. Dan je bil res čudovit, saj je prvič v letošnji jeseni sijalo tako prijetno. Ko sem se zbudila, so še ptički žvrgoleli od veselja. Ta dan se je pričel odlično in sem upala, da se bo tako tudi končal. Skoraj sem pozabila na šolo.

Hitro sem se oblekla in s prijateljico sva se odpeljali s kolesom v šolo. Med potjo sem skoraj zaspala, nakar sem se spomnila, da pišemo test pri matematiki. Vsa živčna sem se odpeljala v šolo. Bilo me je strah, saj v knjige nisem ravno dosti pogledala. Učiteljica nam je razdelila teste in začeli smo reševati, naenkrat pa se je test začel dvigovati v zrak. Zdelo se mi je zelo čudno. Ampak čez nekaj časa je list padel na tla. Učiteljica pa je samo strogo pogledala in rekla, da testi niso rakete. Mislila sem, da sanjam, saj ni mogoče, da bi test sam od sebe začel plapolati po zraku. Naenkrat mi je nekdo začel radirati vse, kar sem napisala na list. To pa se mi je zdelo že preveč čudno.

Čez nekaj časa smo morali oddati teste, sošolci rešene, jaz pa na žalost praznega. Ko je učiteljica to videla, je rekla: »Poglejte, naša Maja pa je zares vsestransko nadarjena!« Ves razred je planil v smeh. Bilo mi je zares neprijetno. Po pouku sem jo brž ucvrla domov. Vsa prestrašena sem tekala po ulicah, a nenadoma se na cesti začne dvigovati nad mano moj test, ampak tega ni nihče drug – razen mene – videl. Vse skupaj se mi je zdelo grozljivo. Doma sem vse to pripovedovala sestri, ki me je zbadla: »Maja, koleščki ti manjkajo.« Nisem vedela, kaj naj naredim. Tista ideja o lepem dnevu je čisto pogorela.

Bila sem na robu obupa. Res sem mislila, da je z mojim vidom kaj narobe, zato sem šla k zdravniku. Ta pa mi je rekel, da pozna odličnega psihiatra, ki bi mi morda bolje pomagal kot on. Vse se je začelo podirati. Najraje bi kar na mestu umrla, ko sem naenkrat slišala globoko odmevajoče smejanje, bilo je grozno. Ko nisem imela drugega na izbiro, sem to povedala staršem. Oče se je začel smejati, saj je mislil, da je to kaka mojih šal. Mama pa mu je spet pomagala.

Zvečer sem prižgala radio. Obveščali so o čudnem dogajanju v naših krajih. Nevidni duhovi bi naj vznemirjali nekatere ljudi. Ko so to slišali starši, so postali zaskrbljeni. In pomislite, verjeli so moji neverjetni pripovedi.

Jasna Kovač, 5. a

ZA VSE JE KRIVA ONA

Ločila naju je.
Vzela mi te je.
Pustila same solzé.
Ona nima srca,
ona srca ne razume.
Ne morem dopustiti,
da naju loči za vedno.
Ne bom prenesla,
če odideš za zmeraj.
Ne zapuščaj me!!
Razumi, ti si edini.

DANES

Danes sem sama,
ker si me zapustil.
Danes jočem,
ker si me prevaral.
Danes te prosim:
"Vrni se, ker te ljubim."

Maja Rajh, 8. a

AU, BOLIII!

Zgodilo se je neke nedelje, ko smo bili ravno pri kosilu. Obiskala sta me prijatelja Dejan in Ljubo. Mami to ni bilo prav, jaz pa sem bil vesel, da mi ni bilo treba iti v vinograd rezat trsja. Ko sem se najedel, sem šel z njima igrat košarko.

Postalo je že dolgočasno, ko mi je padla v glavo nova ideja za igro: zabijanje na koš. A kaj, ko smo se znašli pred velikim problemom. Bili smo premajhni ali pa koš previsoko. Modre glave so kmalu rešile problem. Kako? Pod koš smo dali par lesenih zabojev, tako da si stopil nanje kot po stopnicah in potem zabil koš.

Bili smo navdušeni nad izumom. Od zadovoljstva smo kar cveteli. Vendar ne dolgo. Kmalu se je zgodilo ... Vzamem si zalet, začnem teči proti stopnicam, hop, sem že gor in potem bum, bum. Zadnja vrsta zabojev se mi je podrla, naredil sem salto in »buf« na glavo.

»Au, boli, boli, peče, sem tožil in porinil glavo v travo, da bi se mi ohladila. Po nekaj minutah »ohlajanja« pa brž v kopalnico pogledat, kako hudo izgleda. Bil sem ves oguljen. Rana na nosu, rana na čelu, rane na nogah ... Strašno. Ko sem prišel iz kopalnice, sem sedel k mizi kakor vampir.

Ata me je tolažil: »Ko se boš ženil, bo že vse dobro.« Nasmehnil sem se trpko, saj mi obraz, ves v obližih ni dovoljeval širokega nasmeha.

Tomaž Dogša, 6. a

MOKRI KUŽA

Sredi ceste luža,
noter pade kuža.
Blaten je trebušček,
moker je kožušček.

Grde so mu tačice,
zlepljene so hlačice.
Zdaj se obotavlja,
zmeraj se ustavlja.

V soncu ves trepeče,
zdelan od nesrweče,
kužek ves je zbegan,
ker doma bo kregan.

Saj, kako bi šel domov,
hov?

Jure Črček, 2. b

IZ MOJEGA DNEVNIKA

PONEDELJEK, ...

Dolgočasni ponedeljek. Po jutranjih opravilih sem odšel v šolo. Učiteljice so se mi zdele veliko bolj sitne kot prejšnje dneve. A sem vseeno preživel ta nesrečni ponedeljek, ki se je vlekel tako počasi. Po kosilu in počitku sem si privoščil zabavo na igrišču. Sledilo je učenje, potem domače naloge in zasluženno spanje.

Borut Osterc, 6. a

TOREK, ...

Po nežnem cingljanju budilke sem si pomel zaspane oči in se brž odpravil poln energije do šole. Srečali smo se nasmejanih obrazov, velikih pričakovanj.

Prva ura: nemščina. Kričanje pred poukom me je motilo, zato sem raje izdeloval naloge v delovnem zvezku. Dobra priprava na prepisovanje s table.

Druga ura: biologija. Po napornem pregledu domače naloge je bilo kar zanimivo.

Tretja ura: slovenščina. Bilo je zabavno. Brali smo o zaletencih. O »butalcih«? Ne, o zaletencih.

Četrta ura: matematika. Priprava na preizkus. Šlo mi je dobro od rok, čeprav sem nekoliko zaostajal.

Peta in šesta ura: telovadba ali tehnika. Super. Odločiti se je bilo treba in odločil sem se. Tehnika me je bolj pritegnila kot staromodni ples.

Po šolskih obveznostih sem se odpravil proti domu, kjer me je čakalo še nekaj opravil.

Miha Mele, 6. a

SREDA, ...

Sreda, že spet sreda. Nov delovni dan je napočil. Jutro sem začela z mučnim vstajanjem. Bilo je naporno, a vseeno sem srečno prispela do avtobusa in naprej do šole.

Pouk? Nič posebnega. Po pouku me je pot vodila k rokometu, kasneje pa še na tečaj angleščine.

Povratak domov šele pozno popoldne. Čakalo me je še veliko opravil za naslednji šolski dan. In končno je minila tudi sreda.

Maja Mlinarič, 6. a

ČETRTEK, ...

Takoj, ko sem se predramila, sem najprej pomislila na kontrolko iz matematike. V šolo sem odšla dobre volje. Napetost se je stopnjevala vse do četrte ure, ko sem dobila predse nalogo. Takrat sem se pomirila, saj sem si dopovedovala, da se ne smem bati. Pripravljala sem se, zato sem imela občutek, da se bo uspešno končalo.

Popoldne sem odšla v glasbeno šolo, kjer me je čakalo prijetno presenečenje. Obvestili so me, da ob koncu leta ne bom opravljala izpita, ker sem uspešno sodelovala na tekmovanju v Celju.

S prijetnimi občutki sem se vrnila domov in z novico razveselila tudi domače.

Melanija Županič, 6. a

PETEK, ...

Po jutranjih opravilih sem se odpravil v šolo. Toda brez torbe. Naložil sem si raje smučarsko opremo, saj smo končno dočakali zimski športni dan. Vožnja z avtobusom do Rogle me je precej utrujala. Kamor sem pogledal, sem opazil same zdolgočasene obraze. Ko pa smo prispeli na cilj, smo takoj oživel. Smučali smo do onemoglosti. Oddahnili smo si le v času malice.

Vožnja proti domu je bila kmalu za nami.

Kljub temu, da sem bil močno utrujen, sem zadovoljen legel k počitku.

Matjaž Šef, 6. a

SOBOTA, ...

Vsake sobote se veselim. Zakaj? Da se do sitega naspim. Za ta sobotni popoldan smo načrtovali odhod v mesto ob Savinji. V Celju je bil namreč sejem cvetja. Po ogledu raznega rastlinja se je zgodilo nekaj neprijetnega. Veter je podrl reklamni stolp, ki je padel na nekega mož in mu presekao glavo. Sejem pa ni bil edini razlog za naše potovanje v Celje. Počakali smo še na rokometno tekmo. Splačalo se je. Slovenska ekipa je slavila zmago. Bilo je zabavno. K temu je pripomogel tudi Pidži s petjem.

David Lukman, 6. a

NEDELJA, ...

Jupi, sneg! Takoj sem pomislila, da bo danes zabavno iti k maši. Nisem se zmotila. Še lepše je bilo, ko smo se vračali domov, ker je zapadlo še več snega.

Doma pa je bil pravi dolgčas. Vseeno pa je dan hitro minil z mislimi na naslednji teden.

Vladka Prstec, 6. a

8. B-RAZRED

Smo klapa 8. razreda,
vsak učitelj nas pogleda,
največji frajerji šole smo,
učitelje živciramo.
Na matematiko vsi nori smo,
učiteljici Zdenki živci že popuščajo.
Olgica se fejest jezi,
ker cvek se tu in tam dobi.
Pri zemljepisu grozni smo,
na karto sploh ne vidimo.
Pri nemščini smo pravi "klinci",
tovarišica je na koncu z živci.
(A o slovenščini boljše, da se
ne pogovarjamo.)
Torej na šoli mi najhujši smo,
vedno kaj ušpičimo.

Anita Miljevič, 8. b

POGLED Z RAZGLEDNEGA STOLPA

Neko soboto sva se z mamom odpeljali v Budimpešto na obisk. Ko sva prispeli, naju je stric odpeljal na grad. Stekla sem k ograji in se razgledala po velikem mestu, ki je ležalo okrog gradu.

V ospredju je bila reka. V njej so se lesketali zlati žarki. Ko je zapihal veter, se je reka premaknila in zaplesala z valovi okrog čolnov, ki so lebdeli na površju in z valovi vred prispeli na levi breg reke, kjer se je razprostirala trava. Zraven trave je bila široka cesta, po kateri so vozili avtomobili. Cesta je vijugala kakor rahlo skodrani lasje. Skoraj na vsakem koraku pa se je razcepila, kakor veja na drevesu, na več ulic. Ob vsaki ulici je stalo nekaj hiš, ki so razkazovale svoje pisane obleke in rdeče klobuke. Med njimi se je šopirila velika stavba v rumeni obleki. Na obleki je imela majhne črne kvadrate. Na glavi je imela velik rdeč klobuk, iz katerega so se dvigale velike kamnite stvari. Izgledale so kakor rože na babičinem klobuku. Iz njih je prihajal gost črn dim, kakor dim iz dedkove pipe. Dim se je združil v kepe. Izgledale so kakor volkovi med svetlimi ovčkami. Zakrili so jih s svojim kosmatim telesom in jih pogoltnili. Počasi so se premikali proti zlatorumeni luči, obdani s svetlimi žarki, ki svetijo, da se stvari lepše vidijo. Še zadnji žarki pokukajo izza teh črnih živali, nato pa jih noč povleče k sebi in skupaj izginejo v temi.

Tako je mesto izgledalo kakor soba, ki smo ji ugasnili luči in se zato v njej ne vidi nobena stvar več.

Farida Abubakar, 7. a

ZAKAJ?

Zakaj je ljubezen slepa?
Zakaj ptica prosto leta?
Zakaj je življenje krátko?
Zakaj je maščevanje sladko?
Zakaj je slovo težkó?
Zakaj se rože ne smejó?
Zakaj sploh živimo?
Zakaj? Zakaj? Zakaj?

Ljubezen je slepa,
ptica prosto leta,
življenje je kratko,
maščevanje je sladko.
Slovo je težko, čeprav je slovo.
Slovo od vsega:
od ptic, od zvezd, od lune,
od narave, od ljubezni,
ki sedaj še živi, čeprav nas več ni!

Mateja Gavez, 8. b

MOJI MAMI

Danes dan je moje mame.
Kaj naj ji kupim in kaj naj ji dam?
Vrtnico rdečo in
pesem zapojem,
oj, kak' te mama
jaz rada imam.
Zdaj jo objamem
in voščim ji srečo
ter zdravja vsak dan.

HIŠKA

Vidim hišo,
hišo leseno,
ki ob potoku
sameva.
Okoli hiše
pa ptiček
prepeva.
Oj lepa, lepa
je ta hiša.

Eva Kelemina, 2. a

ATA VOZI GNOJ

Ata vozi gnoj. Zelo mu je vroče. Sonce močno sije. Raztrosil ga bo po vrtu. Nato bo vrt prelopatal. Mama bo posejala solato.

Jasna Zebec, 1. b

VEČER

Vsa mirna
današnja je noč.
Zarja večerna
sveti še v noč.
Na trgu dekle
stoji in se žalosti.
Sama misel na njega
je žalostna.
Joče in joče,
dokler ne neha.
Ampak, kaj ji pomagajo
solze?
Hoče in hoče,
da prišel bi nazaj.
Njega ne bo,
ker je odšel.
Bliža se polnoč
in dekle še vedno
stoji na trgu in molči.
Ceste se praznijo
pozno v noč.
Ostala je sama.

DEKLÉ

Jutro belo
bilo je veselo
in povabilo je
dekle na ravno polje.
Polje se ji je smejalo,
jo poljubljalo
v svojem naročju.
Deklé ni bilo veselo
in odšlo je naprej.
Lica so ji žarela,
ko nenadoma solza
ji je pridrsela.
Deklé odšlo je naprej.

Simona Sakelšek, 8. a

»Jaz sem!« kričim že vsa v depresiji, ko mi babica že najmanj stotič ropota po vratih kopalnice in mi oče že najmanj petdesetič zabiča, naj si posteljem posteljo. »O. K.,« mu odgovarjam, in ko tako razmišljam, pridem do logičnega vprašanja: »Zakaj mi ta stari vedno težijo?!« Za vsak moj gib, vzklík, za vsako novo obleko: »A si ti padla z Marsa?« No ja, mami me še nekako razume in mi ne postavlja zoprnih vprašanj, kot npr.: »Kaj si bolj želiš za rojstni dan: CD od Aerosmithov ali punčko Barbi?« kakor da bi imela barbika in CD kakšno skupno značilnost. No ja, mogoče eno: oba predloga prideta iz očetovih ust. Saj ne, da ni včasih »cool«, samo ...

Če pogledam babico, le-ta ni nič boljša. Ves dan ždi pred televizorjem in žveči čips (bljek!). oči ima kot na pecljih, če bi slučajno zavrteli Santa Barbaro, njeno naj serijo. Če planem v njeno sobo, me ob pogledu na C. C.-ja zaboli glava, če pa moj nos slučajno zavoha Gino, moram nujno na WC. Če pa babico preučim pod mikroskopom in z drugačnega vidika, lahko ugotovim, da daril ne izbira ravno slabo.

»Nataša, mi prideš pomagat?« plane nadme zdolgočasen in po moje že vsega naveličan mamin glas, da takoj dvignem svojo zadnjico, pospravim »kovčke« in se, ne preveč srečna, odpravim v kuhinjo. Tam pa, kot da bi bili pravkar izstrelili prvo atomsko bombo in »srečneži« pod njenim obličjem bi bili mi oz. naša kuhinja z mojo mamo vred.

»Mama, jaz moram nujno vadit klavir,« pridem suha čez vodo. Mami pa, kar preveč naivna, začuda verjame.

Njena darila so vedno »cool«, si mislim, zato se ob njo ne bom spotikala.

Večer ... v ušesih mi zvenijo zvoki črnskih duhovnih pesmi. Ubožci, pomislim, njihovo največje darilo je bila svoboda, saj je – po moje – največji kriminal biti suženj sočloveku.

In da zaključim o darilih. Navsezadnje enkrat le dobiš ali se ti uresniči tista največja želja. In takrat ... to je najlepše darilo.

Vse je tiho ... Hiša in njeni stanovalci so zaspali. Očeta se sliši na kilometer daleč, pa tudi o Tinini škripajoči postelji ne morem reči dobre besede.

Vsi so zadovoljni. Brez skrbi. Vsak je dobil svoje vsakodnevno darilo – spanec!

Nataša Pajek, 8. a

SHELLY

Dobila punčko
sem Shelly.
Shelly moja
pridna je,
in celo
poljubi me.

Eva Kelemina, 2. a

SANJE

Kako težko je spraviti sanje na papir. Ne najdeš besed za občutke, ki te spremljajo v sanjah. Sanje niso vedno zanimive, če pa so, se jih dolgo spominjamo. Če slučajno na cesti vprašaš par ljudi, kaj so sinoči sanjali, ti bo večina odgovorila: »Ne spomnim se.« To pa zato, ker sanje niso bile dovolj razburljive ali zanimive, da bi se jih spominjali. No, moje so sinoči vsekakor bile. Vtisnile so se mi v spomin in težko jih bom pozabila.

S fantom, ki ga zelo dobro poznam, sem šla v knjižnico v Ormož. Ime mu je Sebastjan. V knjižnici sta bili tudi moja najboljša prijateljica in njena prijateljica. Bilo mi je malce nerodno. Poiskala sem si knjige in odšla sva. Ko sva prišla iz gradu, sem opazila, da je Ormož spremenjen, in to precej. Bilo je mnogo trgovin, mostov in skozi mesto je tekla široka reka. To me ni nič motilo. Z Sebastjanom sva odšla po trgovinah. Nič nisem nameravala kupiti, in mislim, da tudi on ne. Srce mi je neprestano razbijalo. Nisem vedela, kaj se dogaja. Toliko različnih čustev se je prepletalo v meni. Mislim, da me je bilo strah. Mravljinci so me žgečkali od glave do pet. Vprašal me je, če sem žejna. »Sem,« sem rekla. Šla sva v slaščiarno. Bila sva tiho, le nekaj besed sva spregovorila. Čez nekaj časa je vstal in rekel: »Pojdiva.« Nisem vedela, kam namerava iti, a sem vseeno šla z njim. Hodila sva kar nekaj časa, ko sem ga le vprašala, kam greva. »Malo po mestu, potem pa v kino,« je rekel. Strinjala sem se, čeprav sem redko hodila v kino, in to sama ali pa z mamo. S fantom pa še nikoli. Sprehajala sva se po parku, ko sem kakih dvajset metrov pred nama zagledala prijateljici, s katerima sva se srečala v knjižnici. Tudi on ju je opazil. Prijel me je za roko in se rahlo nasmejal. Vrnila sem mu nasmeh, čeprav me je stisnilo pri srcu. Bolj ko sva se bližala prijateljicama, močneje mi je razbijalo srce. Mislila sem si vse mogoče. Kaj si bosta mislili o meni, o Sebastjanu, o naju nasploh. Ko pa sva prišla do njiju, sta naju pozdravili in midva sva odzdravila. Strah je minil in začutila sem olajšanje. Vseeno pa mi je bilo zelo nerodno. Pogledal me je in verjetno je opazil strah, radost in še mnogo drugih čustev v mojih očeh. Gledala sem ga in vprašal me je, če mi je slabo. Nasmejala sem se, tudi on se je smejal. Bilo je tako lepo, tega se ne da opisati z besedami. Odšla sva proti kinu. Še vedno me je držal za roko in zdelo se mi je, da vsi gledajo za nama. Ko sva prišla v kino, je kupil vstopnici in odšla sva v dvorano. Bila je že nabito polna, le par sedežev je bilo prostih in to v čisto zadnji vrsti. Luči so se ugasnile in film se je pričel. Srce mi je spet razbijalo kot noro in zdelo se mi je, da se stoli majejo. Bilo je nepopisno lepo. Zdelo se je kot v pravljici. Bilo je super, dokler nisem iz daljave slišala nekega brenčanja, tuljenja. Vedno bolj se je slišalo in se na koncu ustavilo pod mojo roko.

Ja, prav imate. Ura je brenčala. Vsega tega veselja je bilo naenkrat konec. Vseh dotikov, besed in čustev, ki so se prepletala v teh zadnjih urah. Zgleda, da so bile to vse le sanje in čisto nič ni resnice v njih. To kruto dejstvo me je zelo razžalostilo. Nikoli ne bom izvedela, kaj bi se zgodilo, če bi ura zabrenčala vsaj pol ure kasneje.

Razočarana, 8. r.

MORSKI PRAŠIČEK

Doma imamo morske prašičke. Dva velika in dva majhna. So rjave, črne in sive barve, so zelo živahni. Sedaj jim vsak dan nabiram regrat, saj ga imajo zelo radi. Jedo tudi peso, koruzo ter seno. Ko jim nasteljem s krmo ali s slamo, se skrivajo pod njo in zelo cvilijo. Ko se bo otoplilo, jih bomo pustili ven v ograjo in se bodo lahko pasli. Imam jih zelo rada in se igram z njimi.

Tamara Marčec, 2. b

TOPLA POLETNA NOČ

Sedela sem na plaži. Peščeni plaži. Pesek je bil topel, ker ga je podnevi segrelo sonce. Razen mene na plaži ni bilo žive duše.

Zagledala sem se v odsev lune v morju. Izgledala je kot velika, rumena žoga. Prav takšna kot tista, s katero so se otroci še pred nekaj urami igrali. Ravno na tem mestu, kot sem sedaj jaz. Zapihal je rahel veter. Še vedno pa je bilo toplo. Veter je popačil odsev lune. Še vedno sem strmela v morje. In poslušala njegovo rahlo šumenje. Zdelo se mi je kot kakšna tiha melodija. Tej melodiji se je pridružilo še šumenje listov. To je bila najlepša melodija, kar sem jih kdaj slišala. V morju sem zagledala ribo. Predstavljala sem si, da plešem z njo. Morje še vedno igra isto melodijo ob spremljavi šumenja listja. Jaz pa plešem po morju. In z mano vse morske živali. Iz sanjarjenja me je zbudilo par otrok, ki so kriče stekli po poti blizu plaže. Dobro, da niso ostali na plaži in sem lahko v miru uživala naprej. Veter je zapihal malo močnejše kot prej. Zeblo pa me ni. Prste sem zarila v pesek. In zagledala rakca. Morala sem se zasmejati. Hodil je tako pijano, da sem mislila, da se bo prevrnil. Rak se je umaknil. Še preden je izginil v temo, se mi je zdelo, da se je obrnil proti meni in se mi nasmehnil. Bilo je pretemno, da bi rakca še lahko videla. Spet sem pogledala malo naokrog. Pogledala sem nebo. Ni bilo jasno. Zvezde so se skrile za oblake. Tudi del lune.

Ob šumenju morja sem zaplavala v sanje. Kako je bilo lepo. Nobenih kričečih otrok in njihovih mam, ki jih kregajo, kako se obnašajo. In nobenih gospodov, ki bi se pogovarjali o politiki ali ne vem kateri drugi dolgočasni stvari. Slišalo se je samo morje. Rahel vetrc bi mi razmršil lase. Nisem več mogla dolgo tako sanjati. Pome na plažo je prišla mama in mi rekla, da bomo šli malo v mesto. Tam pa bom res lahko sanjala o tišini! Vrnila se bom. Jutri zvečer bom spet šla sanjat k morju. Ob njegovi melodiji in šumenju listov.

Mojca Prosnik, 7. b

ŽOGICA

MAMICA IN URBAN STA HODILA PO PLOČNIKU. URBANU JE ŽOGICA PADLA NA CESTO. HOTEL JO JE POBRATI. MAMA JE ZAKLICALA: KAJ SI NOR, BI RAD, DA TE POVOZI AVTO? IN GA ŠE BOLJ STISNILA K SEBI. KO SO AVTOMOBILI ODPELJALI, JE MAMICA POBRALA ŽOGO IN JO DALA URBANU. URBAN JO JE POBOŽAL IN JO HITRO SPRAVIL V SVOJ ŽEP.

BARBARA KOCJAN, 1. B

MOJA URA

Moja ura ima: kazalce, gumb za navijanje, pas in številke. Številnica je modre in bele barve. Najmanjši kazalec kaže ure, malo večji kazalec kaže minute, še večji pa kaže sekunde. Pas na uri ima deset luknjic. To pa zato, ker jo lahko daš na vsako roko. To uro sem dobila za rojstni dan od kumice. Moja ura je zelo lepa.

Martina Rakuša, 2. b

ŽEPEK PRIPOVEDUJE

Joj, kakšen vrišč in hrup je zunaj! Kaj se dogaja? Samo malo bom pokukal ven. Aaa! Neka grozna pošast se mi je približala. Kaj? Pustovanje? To je najbrž tisto, ko maske hodijo naokrog in dobivajo razne sladkarije. Kakšna dobra glasba. Gremo! Jupi! Dum-di-di-dum! Au, kaj pa je to? Nekaj okroglega. Mmm, kako je šele sladko. Ooo! Še eden in še eden. Njam, njam, njam! Joj, ta pošast hodi zraven mene.

»Zdravo! Kdo pa si ti?«

»Jaz sem hlačni žep pošasti.«

»Pa te ni nič strah?«

»Ah ne. Saj se nimam česa bati.«

»No, potem pa se tudi jaz ne bojim več. Pogledaj, zdaj pa smo v neki hiši.«

»Ja. Fotografirati nas hočejo. Nasmej se!«

»Jupi! Moja prva fotografija. Hi hi.«

»No! Že spet nekaj bašejo vame. Uh, to je še bolj lepljivo kot tista krogla.«

»Nekaj te bom naučil. Tista krogla se imenuje »krof«. Ta lepljiva reč pa je najbrž »žvečilni«. Še nekaj časa ne bo šel dol.«

»No, ta je pa lepa! Njam, še nekaj je padlo v žep. Sploh nisem opazil, da je zunaj že tema. Adijo!«

»Adijo! Upam, da se drugo leto spet vidiva!«

Pa se je končal še en dan. Zdaj grem na vrtljak. Upam samo, da se bo tisti žvočilni spral. Jupi! Žvočilni je šel dol! Super, mehurčki so tudi. Končno konec ubadanja z žvočilnim. Saj ne vem, če sem prav izgovoril: žvočilni. No, pa saj je vseeno. Ooo, tudi korfi grejo ven. Korfi? Mislim, da so krofi. Do drugega leta bom počakal. Mi bo tisti starejši žep povedal. Adijo! Do naslednjega leta. Adijo!

Tina Pajek, 4. a

NAŠA BELA MAČICA

Naša bela mačica
je kakor črna tačica.
Danes je vesela,
a spet nam škodo dela.
Ena, dve, tri, pet ...
naša mačka šteje do devet.

Laura Mohorko, 1. a

LJUBEZEN

Več jih je na svetu,
a le ena je prava,
kakor ptica v letu,
zvesta ter sanjava.

Ko te doleti,
pazi nanjo,
ne pusti je izpred oči
in vlagaj vanjo!

Če slučajno ni mu mar zate,
ne obupaj,
morda se kdaj bo spomnil nate
in takrat mu zaupaj.

ČE BI

Ti ljubiš mene,
a jaz ljubim njega.
Ona ljubi tebe,
a njo ljubi on.

Če bi jaz ljubila tebe
in ona njega,
bili bi vsi srečni,
a ker ni tako,
smo vsi nesrečni.

ZAKAJ

Zakaj me nočeš videti,
čeprav me vedno gledaš?
Zakaj me nočeš slišati,
čeprav me vedno poslušáš?
Zakaj me nočeš ljubiti,
čeprav si zaljubljen vame?

Karmen Horvat, 8. a

NAŠI MLADI RAZISKOVALCI

VESOLJE: SONČEV SISTEM

Zemlja je eden izmed devetih planetov, ki krožijo okrog Sonca in se kot vrtalka vrtijo okrog svoje osi. Večina planetov ima lune (satelite), ki krožijo okrog njih. Sonce, planeti in njihove lune sestavljajo sončev sistem ali osončje. Zdi se, da je v našem sončevem sistemu Zemlja edini planet, na katerem je življenje. Po oddaljenosti od Sonca je Zemlja tretji planet. Merkur je Soncu najbližji. Merkurs, venera, zemlja in mars so znani kot notranji planeti. Vsi planeti razen merkurja in Venere imajo lune. Uran ima 15 lun, ki krožijo okoli njega. Rekorder je Saturn z vsaj 18 lunami.

- Sonce je 1000-krat težje kot vsi planeti skupaj.
- Z avtom bi pri hitrosti 85 km/h prispeli do Sonca v malo več kot 200 letih.
- Planet pomeni v grščini »popotnik«. Zdi se, kot da planeti potujejo po nebu.
- Planet X je možen, še neodkrit deseti planet.

(povzeto po zapisu Iana Whitelawina & Julie Whitaker)

Ines Škvorc, 5. a

INDIJSKA NAOČARKA

(RAZRED: PLAZILCI, RED: KAČE, DRUŽINA: STRUPENI GOŽI)

Indijska naočarka je kača okroglega telesa in majhne glave. Sprednji del telesa lahko dvigne in raztegne kot ščit, tako da razširi prvih osem parov reber. V ustih ima poleg dveh zob strupnikov še dva ali tri nestrupene zobe. V dolžino zraste do 1,8 m. telo je rumenkasto pepelnate barve. Ko je vznemirjena, se dvigne ter razširi sprednji del telesa in na ščitu se s hrbtne strani pokažeta svetli lisi, podobni naočnikom. Živi na tleh, v podzemskih votlinah in je počasna in lena žival. podnevi miruje; na lov se poda šele ob koncu dneva. Pogosto je aktivna ponoči. Poleg miši in ptic je tudi kuščarje, žabe in žuželke. Ima zelo močan strup, ki ga vbrizga naenkrat. Živi v Indiji in na vzhodu do južne Kitajske. V Indiji jo imajo za sveto žival, in ker je ne ubijejo, je pogosta.

(povzeto po enciklopediji *Kraljestvo živali*)

Helena Masten, 5. a

ŽELVA

Želve prepoznamo po razmeroma kratkem in širokem telesu, ki ga obdaja oklep iz koščenih plošč. Med želve uvrščamo kornjače in sklednice. Koščeni oklep želv navadno prekriva poroženela snov, pri nekaterih družinah pa usnjata koža, tako kot na primer pri mehkoščitkah. Fosilni ostanki želv so znani že iz obdobja triasa (pred 200 milijoni let). Vse danes živeče vrste želv imajo namesto zob poroženelne čeljusti, ki so preoblikovane v nakakšen kljun z ostrimi robovi. Pri tistih vrstah, ki hrano drobijo, so ti robovi bolj ploski. Vse vrste želv odlagajo jajca, zato morajo tudi morske vrste želv ob tem opravilu priti na kopno. Žival lahko tehtja okoli 270 kg. Menijo, da nekatere želve živijo tudi 300 let.

(povzeto po enciklopediji *Kraljestvo živali*)

Mateja Žerjav, 5. a

PESNIŠKA USTVARJANJA OSMOŠOLCEV NA TEMO »VLAK«

Z daljave se sliši
droben glas:
huhuhuhu;
to vlakec se pelje
na postajo po nas.
Huhuhuhu!

Čez prostrane ravnice
ter širne gore
naš vlakec nas pelje
na sinje morje.
Huhuhuhu!

Tosja Šavora, 8. b

Dan in noč -
nikoli ne počiva.
Drvi čez polja in gozdove.
Dolgčas si krajša s petjem:
či-či-pu, či-či-pu...

Po železni cesti drvi,
na glavi se mu kadi.
Pelje težki tovor
Težavo premaguje s petjem:
či-či-pu, či-či-pu...

Anita Miljevič, 8. b

Iz daljave se zasliši žvižg,
hrup prihaja k nam vse bliže,
potlej sliši se še pisk,
dim pa spušča se vse niže.

Najprej glava in pa trup
se ustavlja in nam žvižga,
ne ne, to ni strup,
on le paro ves čas brizga.

Tu-tu, zaropota in se ustavi,
ven pogleda majhen mož,
pogleda in pa pravi:
»Tu vstopite, gospod Bož !«

In že žvižg se znova sliši,
oddaljuje se, odpelje.
»Maša, pismo brž napiši,
saj vlak ne čaka, on že pelje!«

Nataša Pajek, 8. a

Drvi skozi doline,
povzpne se v višine,
mimo hladnega potoka,
kjer se mesto imenuje Loka.

Ko pa na Štajersko pripelje,
poslušati mora to povelje:
»Mi Štajerci smo točni radi vsi,
zato pač takšen bodi tudi ti !«

Karmen Horvat, 8. a

Vlak drvi po progi dolgi,
mimo švigine in izgine.
Je dolg, je lep, je hiter,
za ljudi je najhitrejša pot do doma.

Ko na postaji ustavi se,
ču-ču pozdravi svoje potnike.
Ko vsi vkrcali so se,
že čaka na svoj znak,
da zdrvi po ozki progi.

Silvija Borko, 8. a

Skozi polja po železnici
zelo hitro vlak drvi,
z njim upravlja strojevodja,
vlak prevaža tovor in ljudi.

A ko pripelje na postajo,
zaustavi vlak prometnik mlad,
na glavi ima rdečo kapo,
kapo rdečo kakor mak.

Za vse dodatke, ki jih nosi,
pa moral fant v šole je,
kjer pridobil si je modrosti,
kako ta vlak ustavi se.

V tej službi tudi bele so noči,
ker vlaki vozijo se v noč,
za varno vožnjo in ljudi
pa mlad železničar skrbi.

Anja Kelemina, 8. a

Vlak sopiha noč in dan,
potnike pripelje k nam.

Če pa potniki zaspijo,
na napačni postaji se zbudijo.

Potem počakajo, da pripelje vlak nazaj,
da prispejo v svoj pravi kraj.

Urška Orešnik, 8. b

Čez doline in gore
vlak veselo pelje se.
Piha, puha, se smeji,
potovati po Sloveniji želi.

Pelje se v Maribor,
da nauči se rock n roll.
Pokuka še v Ljubljano,
kjer vse je leno in zaspano.

Zato odpelje se v Celje,
da še tam je potnikom v veselje.
Ko pa pride v Portorož,
dobi tam dež za počen groš.

Mateja Gavez, 8. b

Čuču-trem,
s postaje
na postajo.
Čuču-trem,
s perona na peron.
Čuču-trem
vagončki ropotajo.
Š š š š š š...
čuču-trem.

Čih, čih,
čih, čih,
čiha, čiha,
čiha, čiha,
čiha, čih,
čiha, čih,
čiha, čih,
čih, čih,
čih, čih,
š š š š š š...

Simona Sakelšek, 8. a

Žvižgajoč v daljave pelje,
se ustavi in spočije,
a pogled njegov ne pazi,
on le vozi, kljub mrazu
in soncu naproti,
kljub nesreči, on le vozi,
vozi vse hitreje, vse hitreje in močneje...
Počasneje, počasneje
in naposled se ustavi,
se ustavi in spočije...
Žvižgajoč v daljave pelje,
žvižgajoč...

Nataša Pajek, 8. a

U G A N K A

Z GLAVO PUHA,
S SRCEM KUHA,
S KOLESIMELJE,
SE V LJUBLJANO PELJE.

Mateja Gavez, 8. b

ŽIVLJENJE OB ŽELEZNICI

Živim v majhnem bloku ob železnici. Že od malih nog sem bil zelo radoveden otrok. Velikokrat sem hodil okrog mož, ki so bili zaposleni na železniški postaji v Središču. Veliko sem jih spraševal o železnici, vlakih in njihovem delu. Vedno so mi radi odgovarjali na moja vprašanja in tako sem izvedel marsikaj zanimivega, česar moji prijatelji in pozneje sošolci niso vedeli. Očetu ni bilo všeč, če sem preveč nadlegoval železničarje, zato sem hodil k njim na skrivaj. Marsikdaj sem zaradi tega bil zelo »važen«. Velikokrat sem si čas krajšal z zanimivim štetjem vagonov, ki so sestavljali posamezni vlak.

Leta so minevala, tudi na moji postaji se je marsikaj spremenilo. Leta 1991 so na postajo prišli tudi policisti in cariniki, saj je naša postaja postala prva v državi Sloveniji glede na mejo s Hrvaško. Spet je postala postaja bolj zanimiva, saj so policaji nosili orožje. Tako sem jih po dolgem moledovanju enkrat nagovoril, da so mi ga dali v roke. Bilo je zelo težko, zato sem ga hitro vrnil.

Spet je prišlo do ene spremembe na moji železniški postaji. To je bil novi šef postaje. Otroci se zaradi vseh teh sprememb več nismo smeli igrati v bližini železniške postaje, ki mi je dolga leta mojega otroštva pomenila drugi dom.

Blok stoji na robu vasi, zato tam ni dosti otrok moje starosti, da bi se lahko družil z njimi. Nedaleč stran živi en sošolec, vendar ga malokdaj vidim, ker redkokdaj pride v bližino bloka. Kadar mi je dolgčasa dovolj, grem do trgovine, kjer je center vasi in tam so zmeraj nekateri moji sošolci in prijatelji. Z njimi se zelo dobro razumem, vendar me včasih na račun železnice zafrkavajo. Tako sem dobil vzdevek »železničar«. Ta vzdevek mi ni všeč, vendar vzamem to za šalo, ker vem, da ne mislijo resno.

Andrej Tomšič, 8.b

STRANI ZA ZABAVO

PREMETANKA

Premeči črke, da boš dobil besede na temo »ŽELEZNICA« !

ROJSETVODAJ _____→
 KAVLOJAVOD _____→
 PEVSRONDIK _____→
 LAJBOAGIKN _____→
 REMPOKTIN _____→
 MEPRIK _____→
 AČAKINLCA _____→

Simona Sakelšek, 8. a

OSMEROSMERKA

Č	T	Č	A	K	A	L	N	I	C	A	O	M
T	R	A	Č	N	I	C	A	S	J	J	L	R
P	O	S	T	A	J	A	P	D	R	D	K	K
I	Č	T	I	R	D	Ž	O	Z	V	O	R	I
R	M	N	O	G	A	V	I	M	R	V	E	N
O	R	T	O	S	E	K	L	K	P	O	T	T
F	O	S	Š	J	I	O	A	P	A	K	N	E
A	V	R	O	N	P	L	I	P	T	A	I	M
M	O	R	T	A	V	J	A	M	R	L	K	O
E	T	O	R	G	F	K	E	B	A	V	S	R
S	P	R	E	V	O	D	N	I	K	Č	K	P

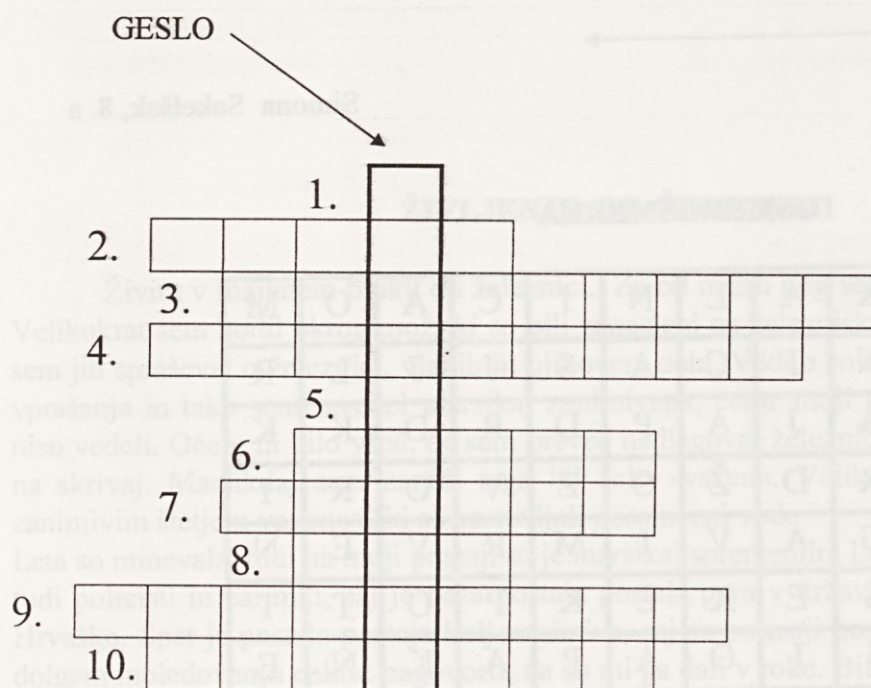
V zgornji razpredelnici poišči naslednje besede:

STROJEVODJA, SPREVODNIK, VLA KOVODJA, TOVOR, POTNIK, KRETNİK,
 VLAK, TRAČNICA, LOPAR, KARTA, ČAKALNICA, VAGON, POSTAJA,
 SEMAFOR, TIR, KAPA, POT

Maja Lukačič, 8. a

KRIŽANKA

1. 13. črka abecede
2. del vlaka
3. prostor za potnike na železniški postaji
4. ločnica med cesto in tiri
5. 14. črka abecede
6. prometnikovo »orodje«
7. kdor potuje
8. tračnica
9. vozna karta
10. naprava z barvnimi lučmi

Amalija Kosi, 8. a

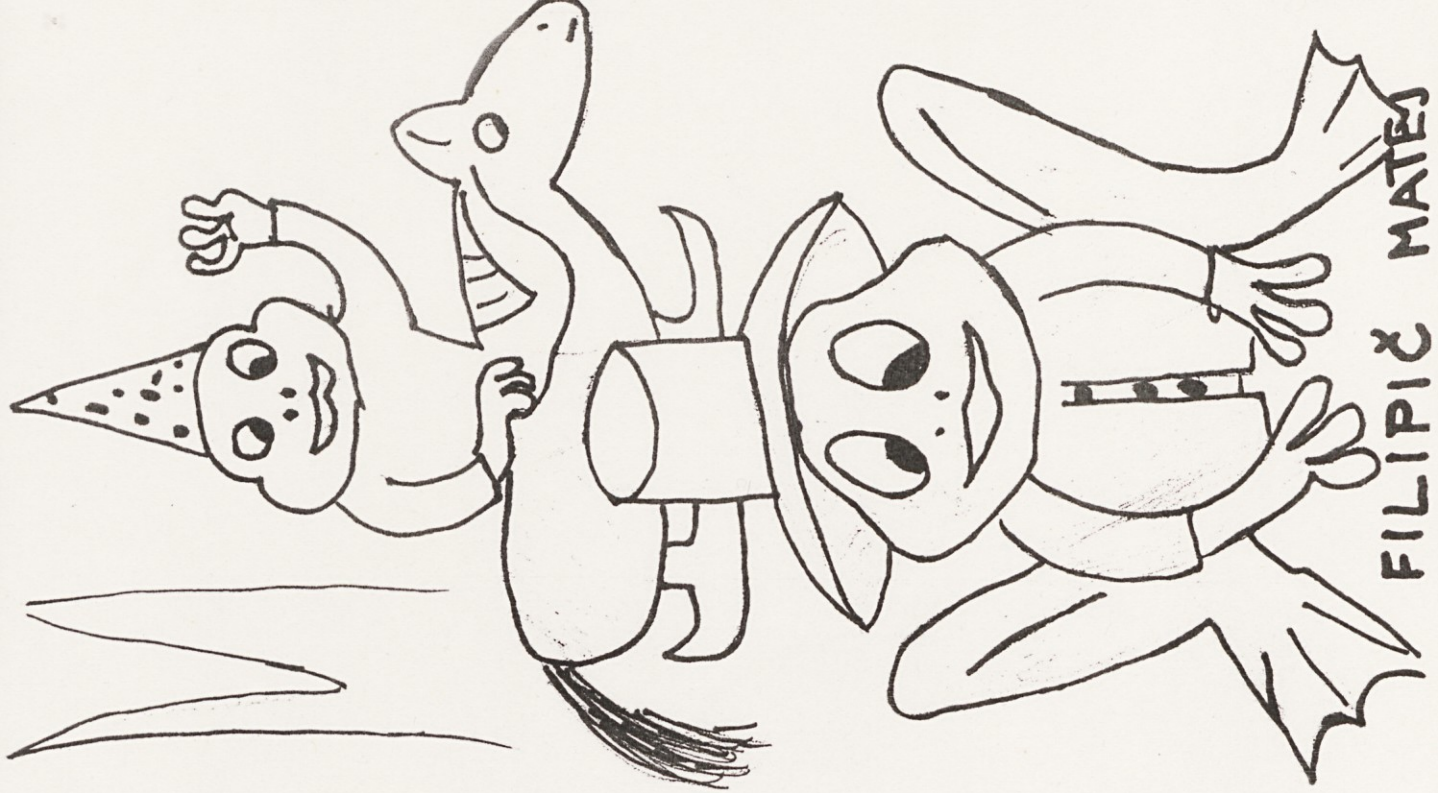
UGANKI

Bela, črna je gospa,
vse ukrade, kar se da.
(sraka)

Luske ima,
v morju je doma.
(riba)

Sestavila Ines Škvorc, 5. a

ANTON POMPERDON
IN VSI
POMPERDONI

FILIPČ MATES

